

Iris Bakker
www.levenswerken.eu

Mensen die beter tot hun recht komen, zijn productiever.
Dit is het fundament voor de florerende organisatie.

Reijerskoop 94 • 2771 BS Boskoop • T 06-12463964
E iris.bakker@levenswerken.eu

Sprong

Na een zwaar verkeersongeval kwam de man op de Intensive Care afdeling terecht van een gerenommeerd ziekenhuis. Hoewel de man er ernstig aan toe was, had hij nog volop levensenergie; verder had hij nooit last gehad van depressies, laat staan onwelriekende gedachten.

De beademingsapparatuur maakte zuigende geluiden. Als het infuus werd verwisseld ketsten de metalen stangen tegen elkaar. Het matras knerpte bij elke beweging. Als er iets naars dreigde in een andere kamer dreunden de klossende klompschoenen van de hardlopende verpleegkundigen over het gladde marmoleum in je oren door, terwijl ze riepen om een arts. De ruimte was wit, OMO-wasmiddel wit, net als de kleding, of het plafond, of de lakens, het formica van de tafel of de wastafel en de kastjes. Stoelen waren met skai bekleed. Je kon door een smal raampje naar buiten kijken, maar op de negende verdieping zag je geen enkele boom, hoogstens een verdwaalde kokmeeuw. De TL balken verspreidden wit licht. Er hing een schilderij van Kandinsky. De man werd door middel van een zachtgeel gordijntje gescheiden van zijn buurman, die er nog veel slechter aan toe leek te zijn, gelet op het permanente rochelende geluid. Ja, dat gerochel samen met die pieptoon van de bewakingsapparatuur, dat resoneerde steeds sterker...steeds luider....je ging vanzelf letten op het ritme.

Het ziekenhuis was zonder meer modern en goed geëquipeerd. De fabrikant van de beademingsapparatuur had kwaliteit geleverd met een hoge nauwkeurigheidsgraad. De marmoleum vloeren met opstaande plinten waren uitstekend te reinigen net als de skai bekleding. En wit is nu eenmaal de kleur van hygiëne, zo zal een witte porseleinen WC pot, altijd schoner ogen dan een gekleurde of een metalen, hoe je ook poetst. En de lichtintensiteit was zodanig dat de verpleegkundigen goed hun werk konden doen, zoals een infuus aanbrengen of de bloeddruk meten. Het schilderij van Kandinsky was een aardig bedoelde toevoeging om het wat leefbaar te maken, bovendien een wereldberoemd schilderij. Alle onderdelen waren dus het resultaat van specifieke doordachte processen.

Maar nu die arme man:

De hardheid van de omgeving, metalen geluiden, die harde geluiden denderden door z'n hoofd, het resoneren van het gerochel werd een deel van zijn leven. Je zag alleen maar het harde wit of grijswit, geen aardse kleuren of tinten die neigden naar een warme omhulling. Nergens een boom te bekennen, alleen heel ver weg wat grijze lucht. En dat schilderij: een patiënt, die in deze contreien nauwelijks fit is te noemen, ziet er nare punten in, punten die op levensgevaarlijke injectienaalden lijken, die aderen niet kunnen vinden en die nu vervaarlijk op je af komen. En die verpleegkundige ziet er ook zo vaal uit in dat witte licht. Maar het ergste is het geluid, dat nooit stopt: je ligt te wachten tot het hartslagritme dat de bewakingsapparatuur laat zien, over gaat in een doorgaande toon. De man die eerst nog wel levensenergie had, begon te twijfelen aan de zin van het aardse bestaan. Daarboven zou het beslist vriendelijker zijn, een veilige zachte omhulling, sprankelende zonneschijn, het frisse geruis van bomen, de geur van de natuur, de kleur van avondrood, misschien was die sprong naar boven zo gek nog niet.....zeker nu hij die lange pieptoon ontwaarde.

Iris Bakker
www.levenswerken.eu